

Arrest

nr. 224 064 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juli 2019 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, werd op 26 mei 2019 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het grondgebied geweigerd aangezien verzoeker niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 juni 2019 werd een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties gericht op grond van artikel 12, lid 2 van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening).

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 4 juli 2019 een beslissing tot weigering van binnenkomst met terughrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater), die op dezelfde dag aan verzoeker werd betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: N.

Voornaam: I. B.

Geboortedatum: 05.07.1976

Geboorteplaats: B.

nationaliteit: Kameroen

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 II van Verordening (EG) nr 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.

Overwegende dat betrokkene op 26.05.2019 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd aangezien betrokkene niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 3° (onduidelijk reismotief) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat betrokkene op 26.05.2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art. 12 lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname gevraagd werd aan Italië op 04.06.2019;

Overwegende dat op 04.07.2019 een stilzwijgend akkoord naar de Italiaanse autoriteiten werd verstuurd;

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent

dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verduidelijkt op geen enkel moment dat er een of andere precieze reden is waarom hij vindt dat zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld moet worden. Hij haalt geen problemen aan ten opzichte van Italië die een behandeling van zijn aanvraag in België zouden kunnen rechtvaardigen. De betrokkene bracht verder geen bijkomende elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Italië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in de arrest in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst (art 22, punt 7).

Aan de Italiaanse instanties werd op 04.07.2019 in een stilzwijgend akkoord verstuurd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Italië een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>) en een rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties een stilzwijgend akkoord kregen op 04.07.2019 met betrekking van de betrokkene en dit conform artikel 18(1)b, wat betekent dat zijn verzoek nog hangende is. Derhalve zijn er geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport meldt dat de mogelijkheid bestaat dat de bevoegde diensten (de Territoriale Commissies) dossiers van personen, die reeds een verzoek indienden in Italië en niet opdaagden voor het gehoor, hebben opgeschort.

In dat geval kan de verzoeker vragen te worden gehoord ("In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable

(irreperibile). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure”, pagina 58). Indien het verzoek werd afgesloten zal een nieuw verzoek volgens de auteurs worden beschouwd als een navolgend verzoek (“If the procedure has been terminated, however, the new application will be considered a Subsequent Application and will be subject to the stringent regulations set out by the Procedure Decree following the 2018 reform”, pagina 58). Hieromtrent benadrukken we dat verzoeken, die werden afgesloten vanwege het zich niet aanbieden bij de instanties, onder artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 vallen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van belemmeringen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018”, pagina 30). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene reeds als verzoeker werd geregistreerd en toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang’ (“Centro di primo soccorso e accoglienza”, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- (“Centro di accoglienza”) en CARA-centra (“Centri governativi di prima accoglienza”) aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra (“Centri di accoglienza straordinaria”). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem (“Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato”), dat heden de naam SIPROIMI (“Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati”) draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde “Salvini-decreet”, dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven.

Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 07.04.2019 524 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (6.742, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 07 April 2019”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-7-april-2019>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 57), maar geeft zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100).

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 29.05.2019 dat hij last heeft van hypertensie, maar voor het overige een goede gezondheid kent.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Italië 1,2 en dient hij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2.2 De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting aangaande de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, en stelt vervolgens:

“2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld :

(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at : <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumterijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk: van soepkeuken en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizingsituatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(6) Alleenstaande mannen worden in Italië niet beschouwd als kwetsbaar. Jonge gezonde mannen worden veronderstelt om zichzelf te onderhouden. Omwille van deze redenen geven de meeste mannen lage prioriteit voor accommodatie. Tezelfdertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest getroffen worden door werkeloosheid in Italië. Alleenstaande mannen die worden teruggestuurd naar Italië worden bijgevolg dakloos of belanden in een kraakpand, zonder enige hoop om hun situatie te verbeteren (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at : <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(7) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun

basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geacommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(8) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy pg. 44)

(9) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy pg. 48) .

(10) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangensterstanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Spécial Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at : <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html>;

(11) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/Cr8/Italia-rapport .pdf, pg. 17)

(12) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zondex dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(13) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoontegeworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31)

In onderhavig geval is verzoeker een Kameroenese man met een vrouw en 6 kinderen die wachten op een gezinshereniging. Hij wordt naar Italië verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17(1) van Verordening 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van terugkeer naar Italië geen adequate gezinshereniging kunnen voltrekken aangezien zijn gezin met 6 kinderen zou worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden en beperkte mogelijkheden inzake gezinshereniging;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

In het licht van de actuele asielpolitiek in Italië kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Kameroen.

Immers blijkt uit verscheidene bronnen dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Kameroense asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Kameroense asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig-. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten

Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de informatie in haar bezit.

In het geval van verzoeker is het zo dat hij misschien slechts enkele maanden van bedenkelijke opvang zal kunnen genieten alvorens hij daar op straat wordt gezet of wordt teruggestuurd

Het AIDA-rapport waarnaar kan verwezen worden stelt dat het voor de groep, returnees, waartoe verzoeker ook behoort mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijft. (AIDA-rapport, p. 46)

'The second scénario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a conséquence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is — in most of the cases - too long. Sincer there is no general practicer it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined orr in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 13 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnéable persons. There are 4 centres in Romer 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate a total of 572 Dublin Returnees. CIR runs an accommodation facility - the "Locanda Dublino,/ - in Venice, with a capacity of 40 places. Howeverr it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements.¹⁴⁸ If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

Daarenboven stelt het AIDA—rapport duidelijk dat het opvangprobleem niet enkel geldt voor Dublin returnees, maar voor aile asielzoekers in Italie. (AIDA-rapport, p. 45)

First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to ail asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrivai by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy.

Voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 EVRM m.b.t. Italie stelt de RvV in recente rechtspraak dat:

- gezaghebbende bronnen waarvan DVZ op de hoogte zou moeten zijn aantonen dat de situatie voor asielzoekers er problematisch

verzoeker niet gehoord werd alvorens te besluiten tot overdracht (schending hoorrecht art. 4 Handvest/rechten van verdediging)

-geen nauwkeurig onderzoek artikel 3 EVRM alvorens beslissing te nemen

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verwerende partij op het eerste zicht niet onwetend had kunnen zijn van de problemen waarmee asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers geconfronteerd worden in Italië. Minstens één van de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde rapporten, met name een rapport van Amnesty International van 2017, betreft een rapport van een gezaghebbende bron

"Uit lezing van de rapporten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. (...)" (RvV nr. 199510 9/02/2018, in bijlage)

"Gelet op het rigoreuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt in haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (RvV nr. 201893, 23/03/2018, in bijlage)

COI:

" (...) the Committee remains concerned at reports of ill- treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...) Also of concern are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including 'crisis centres' and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection." (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5- 6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)

"There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione) . During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live."

"The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system. "

"Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selarn Palace, a squat in Rome, which is home to 1000-1200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system."

"Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card."

"In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances." OSAR; "Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular

Dublin returnees, in Italy", aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

"However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities" Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy, 9 February 2017,- <http://www.refworld.org/docid/58ala9a94.html>

Overwegende dat Italië nooit uitdrukkelijk te kennen gaf verzoeker terug te nemen en verantwoordelijke lidstaat werd nopens artikel 22(7).

Aangezien Italië bijgevolg de garantie op opvang immers niet uitdrukkelijk te kennen geeft, komt het verweerder toe te onderzoeken of deze garantie ook effectief zal kunnen worden geboden. Zelfs wanneer verzoeker niet behept met is een bijzondere kwetsbaarheid. (RVV 30 januari 2015 (arrest nr. 137.696)).

Dat verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd.

Dat in casu nogmaals gewezen dient te worden op het kwetsbaar profiel van verzoeker, dat zich manifesteert in de vorm van posttraumatische stress en gezondheidsproblemen ingevolge zijn afgelegde lijdensweg. Verzoeker heeft een bijzonder profiel als "politieagent-journalist". Verder telt het gezin van verzoeker 8 koppen en zijn bijzondere waarborgen in het kader van gezinshereniging in zijn dossier onontbeerlijk.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van verzoeker en onvoldoende

is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië.

In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400)).

Dat voorzienbare gevolgen van de uitwijzing moeten beoordeeld worden op basis van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de betrokkene.

Aangezien verzoeker medische zorgen nodig heeft op zowel fysiek als psychologisch vlak, gelet op de zorgwekkende landeninformatie en de toegenomen instroom van vluchtelingen in Italië;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake enkel ingaat op de algemene informatie over de situatie in Italië, maar niet op de feiten die de betrokkenen persoonlijk heeft meegemaakt of haar medische/psychologische noden.

Dat de verwerende partij overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, onvoldoende ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden.

Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning töt gevolg.

Dat verwerende partij bijgevolg niet uitgebreid/volledig genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van verzoeker.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudence aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en dus ook op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker.

Verwerende partij baseert zich overigens ten dele op verouderde rechtsbronnen.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet met zekerheid meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Italië te

verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 t t vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft dezelfde draagwijdte.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).”* De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige

gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.2.2.3. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.2.2.4. Verzoeker focust voornamelijk op de opvangomstandigheden die hij problematisch acht. De verwerende partij is dienaangaande, voor wat betreft de algemene situatie in Italië, overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene naar Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten:

- AIDA-rapport, Italy- 2018 Update, laatste update op 16 april 2019;
- Rapport van de Danish Refugee Council en Swiss refugee council dd. 12 december 2018;
- Circular letter n. 1.2019, 8 januari 2019;
- UNCHR, "Italy weekly snapshot – 7 april 2019

om tot de conclusie te komen dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten en stukken wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM, aldus de verwerende partij. Zij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-

Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen.

Het komt aan verzoeker toe om deze beoordeling met concrete actuele en bewijskrachtige gegevens in een ander daglicht te stellen. Het loutere gegeven dat hij aangeeft dat hij het niet eens is met de conclusies, volstaat daartoe niet.

Verzoeker kan, gelet op de hiervoor aangehaalde motieven, niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de verwerende partij zich ten dele baseert op verouderde rechtsbronnen: bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werd gebruik gemaakt van een rapport van 12 december 2018, van het meest recente AIDA-rapport met een laatste update op 16 april 2019, en een nieuwsbrief en een UNHCR-snapshot uit 2019. Meer nog, moet erop worden gewezen dat verzoeker, om de beoordeling in de bestreden beslissing te ontkrachten, zelf voornamelijk verwijst naar en citeert uit een rapport over de opvangomstandigheden in Italië voor, onder andere, Dublin-terugkeerders, uitgevaardigd door de Swiss Refugee Council in 2013, een rapport van de Speciale Mensenrechtenrapporteur van de VN gedateerd 30 april 2013, het "Italia-rapport" van NOAS, ook uit 2013 en rapportering uit 2016 en 2017. Het hoeft geen betoog dat informatie die ondertussen gedateerd is, zelfs tot zes jaar oud, niet van aard is om de beoordeling van de situatie in de bestreden beslissing op grond van de gehanteerde recente informatie in een ander daglicht te stellen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de opvangomstandigheden in Italië en daarbij niet blind is geweest voor meldingen die betrekking hebben op de onvolkomenheden van het systeem. Zij stelde wat volgt:

"Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven.

Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 07.04.2019 524 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (6.742, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 07 April 2019", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-7-april-2019>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 57), maar geeft zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100)."

Die problemen worden uiteraard gewogen binnen het geheel van actuele informatie die voorhanden is. Precies omwille van het nieuwe Salvini-decreet en de wijzigingen die dat heeft teweeggebracht in het opvangsysteem, moet worden herhaald dat niet dienstig kan worden verwezen naar oudere informatie. In die context moet overigens ook nog worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar verschillende passages citeert uit "Aida report Italy", om de opvangomstandigheden aan te klagen, maar dat het niet duidelijk is op welke versie van dit rapport verzoeker steunt: de verwijzingen en citaten komen hoegenaamd niet overeen met de opgegeven paginering en lijken op het eerste gezicht ook niet elders in het rapport voor te komen in de vorm zoals verzoeker ze weergeeft, zodat de Raad ervan moet uitgaan dat hij zich heeft gebaseerd op een oudere versie van het AIDA-rapport voor Italië dan datgene waarop de bestreden beslissing steunt.

Verzoeker brengt echter geen concrete actuele gegevens bij waarmee hij zou kunnen doen aannemen dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze heeft geconcludeerd dat de gesignaleerde tekortkomingen in het geheel, niet van die aard zijn dat ze kunnen doen aannemen dat een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië. Het weze herhaald dat gedateerde informatie hiervoor niet dienstig kan worden aangebracht.

Verzoeker betoogt dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, gestoeld op zeer recente UNHCR informatie van 7 april 2019 dat tussen 1 januari 2019 en 7 april 2019 524 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan dezelfde periode in 2018 zodat er actueel geen sprake meer is van grote druk op het opvangnetwerk. Verzoeker brengt geen concrete actuele informatie bij die daar anders over doet denken.

Waar verzoeker betoogt dat hij misschien slechts gedurende enkele maanden van bedenkelijke opvang zal kunnen genieten alvorens hij op straat wordt gezet of wordt teruggestuurd, moet erop worden gewezen dat uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat personen die in de asielprocedure zitten en die een opvangfaciliteit hebben toegewezen gekregen hier kunnen blijven gedurende de hele procedure (p. 96). Weliswaar zijn hierop uitzonderingen, zoals in het geval de betrokkene geweld pleegt of de huisregels schendt. Ook wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hoewel de auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt van een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (p. 57), niet wordt geduïd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat niet met zekerheid werd meegedeeld naar welk gebied of welke stad verzoeker zou worden gestuurd zodat ook niet de risico's in dat gebied werden nagegaan, en dat Italië nooit uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven hem terug te nemen en dat daardoor de garantie op opvang niet uitdrukkelijk te kennen werd gegeven, zodat het aan de verwerende partij toekomt om te onderzoeken of deze garantie ook effectief zal kunnen worden geboden. Hij wijst ook op de MSS-rechtspraak van het EHRM.

Dienaangaande stelde de verwerende partij al in de bestreden beslissing het volgende:

"Gezien Italië niet tijdig gereageerd heeft op het overnameverzoek, is Italië in toepassing van art. 22, §7 Dublin III-verordening verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag van verzoekende partij. Dit werd hen meegedeeld aan de hand van een tacit agreement dd. 04.07.2019.

Italië is zich daar ook wel degelijk van bewust, in tegenstelling met wat verzoekende partij voorhoudt, nu zij het overnameverzoek hebben ontvangen en weten dat door hun stilzwijgen er een tacit agreement tot stand is gekomen.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er onvoldoende garanties bestaan op een behoorlijke afhandeling van zijn asielaanvraag in Italië. Verweerder herhaalt dat Italië voor de overdracht in kennis gesteld zal worden van alle individuele kenmerken die nodig zijn om de overdracht goed te laten verlopen.”

In de mate dat verzoeker verwijst naar de MSS-rechtspraak van het EHRM, moet erop worden gewezen dat, zoals in de bestreden beslissing ook al blijkt, uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van het welbekende MSS-arrest. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland). Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

Met betrekking tot een mogelijke bijkomende kwetsbaarheid betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet ingaat op de feiten die hij persoonlijk heeft meegemaakt, of met zijn medische/psychologische noden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 29.05.2019 dat hij last heeft van hypertensie, maar voor het overige een goede gezondheid kent.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarahel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.”

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor niet aanhaalde bijzondere psychologische noden te hebben, en dit nu wel aanhaalt, maar daarvan geen enkel bewijs voorlegt.

Met het voorleggen van een medisch attest van de arts van het transitcentrum Caricole, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker medicatie neemt om zijn bloeddruk op te volgen, toont verzoeker verder geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een ernstige aandoening of van een extreme kwetsbaarheid. Overigens wordt de informatie over de gezondheidstoestand neergelegd in een gezondheidsverklaring die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013 én toont verzoeker niet aan dat hij in Italië niet de nodige medische zorgen kan krijgen; zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Het weze verder benadrukt dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Hoewel de verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij derhalve niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 3 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad komt prima facie tot de volgende conclusie:

Uit het AIDA-rapport blijkt inderdaad dat er mogelijk een korte wachttijd kan zijn voor iemand een opvangfaciliteit krijgt toegewezen en er onmiskenbaar tekortkomingen zijn op het vlak van hygiëne, veiligheid, opleiding van het personeel of gebrek aan personeel, en er ook soms sprake is van een zeer geïsoleerde ligging van het centrum. Er worden ook concrete waarnemingen van 2016 en 2017 weergegeven aangaande CAS-centra die gewag maken van tekortkomingen die gaan van enerzijds overbevolking, waarbij verzoekers geen vervoersbewijzen krijgen voor openbaar vervoer, geen contact met de lokale omgeving tot anderzijds onaangepaste winterkledij, onderbroken beschikbaarheid van warm water en elektriciteit, centra waarin de bewoners verklaarden voor elk medisch probleem hetzelfde medicijn te ontvangen of zelfs het feit dat voorlopige maatregelen op grond van artikel 39 bij het EHRM moesten worden gevorderd voor de situatie van een volwassene met drie kinderen, waarna de kinderen naar een ander centrum werden overgebracht. Tegelijk stelt hetzelfde rapport dat aangezien het functioneren van een CAS-centrum afhankelijk is van akkoorden tussen het management en de prefectura en het professionalisme van de betrokkenen, sommige CAS-centra wel opvangmodaliteiten kunnen bieden die gelijk zijn aan die van de SPRAR-centra. Vervolgens gaat het rapport in op de kwaliteit van de opvang in de SPRAR-centra, die prima facie beduidend beter lijkt te zijn.

De Raad kan echter prima facie niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor verzoeker, die geen bijkomende elementen van ernstige kwetsbaarheid heeft aangetoond, zouden volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert. In een dergelijk geval acht de Raad het niet redelijkerwijs vereist dat bijkomende individuele waarborgen door de verwerende partij aan de Italiaanse instanties worden gevraagd, zoals reeds gesteld.

2.2.2.5. Verzoeker betoogt, wat betreft de asielprocedure in Italië, dat slechts een klein percentage van Kameroense asielzoekers de vluchtelingenstatus wordt toegekend, en dat dit bijzonder lage percentage in casu wel van tel is zodat het des te belangrijker is dat hij op adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan zo nodig. Uit de loutere bewering dat de erkenningspercentages laag zouden zijn, lijkt niet te kunnen worden afgeleid dat de asielprocedure in Italië niet zou voldoen aan de standaarden die zijn uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt prima facie dan ook niet aannemelijk dat er concrete aanwijzingen zouden voorliggen die maken dat hij in Italië geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, of dat dit verzoek niet deugdelijk

zou worden onderzocht, en die een nader onderzoek vanwege de verwerende partij noodzakelijk maakten.

2.2.2.6. Aangezien de thans bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker wordt overgedragen aan Italië omdat dat de verantwoordelijke lidstaat is voor het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, moet in de bestreden beslissing niet worden ingegaan op de elementen van zijn asielrelaas en zijn profiel in het licht van de situatie in zijn herkomstland.

2.2.2.7. Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat verzoeker als een verzoeker om internationale bescherming wordt beschouwd, zonder meer; een verwijzing naar de situatie van erkende vluchtelingen en gezinsherenigers, of de situatie waarin zijn gezinsleden -die thans nog in het land van herkomst verblijven- zullen terechtkomen na een gezinshereniging is dan ook hypothetisch, zodat ze in de huidige stand van zaken niet moet worden onderzocht.

2.2.2.8. Verzoeker brengt op het eerste gezicht geen elementen naar voor die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, of van aard zijn dat deze alsnog aannemelijk kunnen maken dat de verzoeker bij een overdracht aan Italië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen omdat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat hij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest blijkt prima facie niet. Evenmin lijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te zijn gemaakt, of enig kennelijk onredelijk of onwettelijk dan wel willekeurig handelen.

2.2.3. Het enig middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS